

не могли да избѣгатъ, се тъкмиха да идатъ при побѣдителя като посрѣщачи.

Наполеонъ потегли право въ старитѣ руски дворци—въ Кремель—гдѣто и отседна. Тия дворци, толкова свещени за руситѣ, не бѣха запалени, па и да бѣха запалени, не щѣха цѣли да изгорятъ, защото сж каменни. Наполеонъ гордо влѣзна тамъ, дѣто рускитѣ царе отъ старо врѣме се коронясваха. Той най-първо се погрижи да издирятъ, кой пали кжшитѣ и сградитѣ. Имаше голѣмъ страхъ да не би, когато уморенитѣ френски войски навлѣзатъ въ уцѣлелитѣ кжщи и заспятъ, прѣзъ нощъта да избухне пожаръ и да ги изгори. И наистина, такъвъ бѣ плана на руситѣ—да запалятъ прѣзъ нощъта онѣзи кжщи, въ които ще влѣзатъ френци да ношуватъ. Такова нѣщо на нѣкои мѣста тѣ сполучиха да направятъ. Особено гледаха да подпалятъ оборитѣ на конетѣ, сѣната, ечумика и другитѣ храни. Това като узна, Наполеонъ заповѣда почти на цѣлата си войска да не спи въ града, ами да излѣзе вънъ, на 5—6 километра, на полето и тамъ да си построи палатки. А самъ той само съ генералитѣ и гвардията си остана въ града. Веднага се разпреди да се изпратятъ войници да уловятъ онѣзи, които нощно врѣме палятъ кжшитѣ. Тия войници почнаха да стрѣлятъ всѣкиго, когото срѣщнатъ по улицитѣ; тѣ влизаха на всѣкждѣ, разбиваха врати и прозорци и грабѣха каквото намѣрятъ. Тѣ вѣрваха, че ще намѣрятъ много злато и сребро. Но като не намѣриха такива, ядосаха се и снемаха обичитѣ отъ ушитѣ, прѣстенитѣ и гримнитѣ отъ ржцѣтъ на хората. Като не можа единъ войникъ да измъкне свободно прѣстена отъ ржката на единъ русинъ, отрѣза му прѣста и го пхна въ джеба си